

Keresztút a ferences testvérek vezetésével

– Országúti Ferences Templom, 2020.04.10. Nagypéntek

---

1. Jézust halálra ítélik

„Erőszakos ítélettel végeztek velem. Ugyan ki törődik egyáltalán ügyével? Igen, kitepték az élők földjéből, és bűneink miatt halállal sújtották.” (Iz 53,8)

Az ember halálra ítéli az Életet. És nem volt senki, aki szót emelt volna... Senki, aki mellé állt volna...

„A világosság világít a sötétségben, de a sötétség nem fogta fel. ... A világba jött, a világban volt, általa lett a világ, mégsem ismerte föl a világ. A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be.” (Jn1,5-11)

Mennyi jót tett! Nem bántott soha senkit, a betegeket meggyógyította, megbocsátott mindenkinek, hirdette a szegényeknek az evangéliumot. Amerre ment: a vakok láttak, a némák megszólaltak, a sánták jártak, a leprások megtisztultak, a halottak feltámadtak. Hatalommal és erővel tanított és csak jót cselekedett. Isten szelíd erejével. Senki sem vádolhatta őt bűnnel, mégis most a bíró kimondja, hogy bűnös: népámító és lázító – a kereszten kell meghalnia.

- Urunk, letépték becsületedet, megszégyenítettek és meggyaláztak. Mindenki úgy látja, azért szenvedsz, mert utolért a büntetést. Pilátus kezét mossa, a főpapok és a nép vénei kezüket dörzsölik, a nép véres szenzációt sejtve tolong, tanítványaid szétfutottak. Egyedül maradtál. Egyedül – az Atyával.

Igen, hatalmad lett volna a bírói székbe ülni és ítéletet mondani önelégült bíravid felett. Nem tetted mégsem, mert egyedül az Atya igazságos ítéletére bíztad magad. Megtanítasz minket is, hogy minden igazságtalan helyzet és ítélet arra való, hogy Isten útjára vezesse az embert: életünk általad az Élet Urának kezében van.

Könyörülj rajtunk, Urunk! – Könyörülj mirajtunk!

2. Jézus vállalja veszi a keresztet

Az ítélet elhangzott: Az Ártatlan menjen a halálba! – Jézus elfogadta, helyettünk, értünk. Emberré lett, beállt a bűnösök közé, hogy a bűn okozta halál is sorsává váljon. Miután megostorozták, tövissel koronázták, kigúnyolták, sebekkel borított testével magára veszi a keresztet. A kereszt súlyos, kemény, és hosszú út áll előtte. Mégis utána nyúl, vállalja veszi, és elindul vele. Isteni hatalma nem arra való, hogy menekülést keressen, vagy csak látszólagossá tegye a terhet. Csak a szeretete isteni, és a hűsége küldetéséhez. Minden lépésért meg kell küzdenie, s közben ránk tekint, akikért magára vette, s akik között el kell haladnia.

Személy szerint az én szemembe is néz, vajon eszembe jut-e, hogy az én bűneim, mulasztásaim, közömbösségem is súlyosbítják lépéseit? Elindulok-e nyomába, s így hordozom-e napi keresztjeimet, hogy szeretete könnyítse lépteimet? Ő értünk ajánlotta magát Atyjának, én kinek ajánlom életemet, küzdelmeimet?

Meghívót kaptam a keresztútra, lehetőséget életem megújítására...

Könyörülj rajtunk, Urunk! – Könyörülj mirajtunk!

3. Jézus először esik el a kereszt súlya alatt

Jézus esését több síkon szemléljük.

Ott van benne az elfáradt, elgyötört ember egyszerű botlása, esése. Újabb jele ez a megtestesülés titkának: a Fiú emberi az természetet magára véve „képessé teszi magát arra”, hogy emberi módon essen a földre.

Szemléljük úgy is ezt a képet, mint az értünk áldozatot vállaló Istenember tettét, az áldozat teljesülését. A fájdalom és a sebek, az esés utáni újraindulás Isten emberekért magára vett hősies tette, amely megment és válaszra, de legalábbis valamiféle viszonyulásra indít engem is.

A keresztény hagyomány ugyanakkor újra és újra együtt akarja szemlélni Jézus elesését a keresztény ember saját esendőségével, bűnökben való elbotlásával, gyengeségének tragédiájával. Jézus földre esésében saját bűneinek következményét látja, újraindulásában pedig a reményt, hogy bűn tragédiáján túl ott van az irgalom és élet, mert az, aki megtestesült, vállalta érünk az áldozatot.

Könyörülj rajtunk, Urunk! – Könyörülj mirajtunk!

4. Jézus találkozik anyjával, Máriával

Uram, Jézus! Tudjuk, bár egészen föl nem fogjuk, hogy mit jelent egy anyának a gyermeke szenvedését, halálát átélni. Add, hogy beletekinthessek abba, hogy mit jelenthetett ez a találkozás a Te számodra! Halálos utadon nemcsak a gonoszság és a gyűlölet kísért el! Van szeretet, mely erősebb a saját fájdalmánál, és hatalmasabb minden akadálnál! Mária a mennyei Atya képe volt a számodra gyermekkorodban, ő adta meg a jelet első csodára a kánai menyegzőn, most is az ő jelenléte bátorít Téged, hogy az Atya kezébe ajánld lelkedet. Mert Ő nem hagyott el Téged, együtt szenvedett Veled, és ennek csodálatos jeleként küldte Számodra édesanyádat.

Add Uram, hogy minden szenvedő, haldokló ember felismerje, hogy Te egy vagy vele, és add, hogy mi is ott legyünk a helyünkön, amikor szereteted kézzelfogható jeleként állítasz a másik ember mellé!

Könyörülj rajtunk, Urunk! – Könyörülj mirajtunk!

5. Cyrenei Simon segít Jézusnak a keresztet vinni

Jézus egyedül is bírta volna keresztjét, ha szent akarata ez lett volna. De megengedte, hogy Simon segítsen neki, hogy ezzel emlékeztessen bennünket arra, hogy vegyünk részt szenvedésében és művének társai legyünk. Az Ő érdeme végtelen, de felfoghatatlan leereszkedésében azt akarja, hogy népe érdemeit az övével egyesítse. Megment bennünket vére által, de csak magunkon keresztül és velünk együtt ment meg.

Édes Uram, Jézusom, taníts meg minket Veled szenvedni! Add, hogy nevedért szívesen szenvedjünk és szenteld meg minden szenvedésünket a Tiednek érdemei által.

Könyörülj rajtunk, Urunk! – Könyörülj mirajtunk!

6. Veronka kendőt nyújt Jézusnak

A jámbor egyházi hagyomány szerint – *s ez az ősi hagyomány lehet a Veronika-kendő hagyománynak is az alapja* – a Megváltó Krisztus első ikonja a Jézus földi élete során keletkezett. Ez az a képmás, amelyet a Megváltó „nem kézzel festett” képmása néven tisztelünk. A leprában szenvedő edesszai király: Abgár, elküldte írnokát Hanont Krisztushoz egy levéllel, melyben azt kéri Krisztustól, hogy jöjjön Edesszába és gyógyítsa meg őt leprájából. Mivel Hanon festő is volt, Abgár megparancsolta neki, hogy ha a Megváltó nem tud eljönni, akkor fessen róla egy képet és azt hozza el neki. *Találkozni szeretett volna Krisztussal, látni Őt és gyógyulni általa, de ez fizikailag lehetetlen volt.* Amikor Krisztus látta, hogy Hanon arcképet akar róla készíteni, vizet kért, megmosakodott és egy tiszta kendővel megtörölte arcát. A kendőn megmaradt képmásának lenyomata. Ezt a kendőt Krisztus átadta Hanonnak egy válaszlevél kíséretében melyben megírta, hogy Ő maga nem megy Edesszába, mivel neki azt kell teljesítenie amiért elküldetett, de megígérte neki, hogy majd elküldi hozzá egyik tanítványát. Miután Abgár átvette az arcképet gyógyult betegségéből.

Ó Krisztus! Sokan szeretnének veled ma is találkozni betegségükben.

A jelen helyzetben távolinak, megközelíthetetlennek tűnhetsz számukra. Hatalmadban áll Urunk, hogy minden távolságon, betegségen vagy éppen bezártságon felül emelkedve, szerető jelenlétéről biztosítsd azokat, akik utánad vágyakoznak. Ámen.

Könyörülj rajtunk, Urunk! – Könyörülj mirajtunk!

7. Jézus másodszor esik el

Ő a láthatatlan Isten képmása, minden teremtmény elsőszülőtte. Mert benne teremtett mindent a mennyben és a földön... Mindent általa és érte teremtett. – mondja Szent Pál.

Isten saját képére és hasonlatosságára teremtette az embert. – olvassuk a Teremtés könyvében.

Jézusra úgy is tekintünk, mint az egész emberiség képviselőjére, az EMBER ősmintájára. Esése az emberi természet, az EMBER bukásának képe is, aki a történelem viharaiban újra és újra a porban hever. Máltósága meggyalázva, gazdagsága kifosztva, természete belülről legyengítve, kívülről megtépázva.

Uram, bocsásd meg, amikor nem tiszteltem az ember méltóságát, általad teremtett mivoltát. Amikor saját érdekeim, ideológiai szempontjaim, haragvásom miatt nem vetem észre AZ EMBERT. Újraindulásod adjon erőt nekem is, hogy ismét úgy tudjam szemlélni embertársaimat, ahogy Te tekintesz rájuk.

Könyörülj rajtunk, Urunk! – Könyörülj mirajtunk!

8. Jézus vigasztalja a síró asszonyokat

„Nagy népsokaság követte őt, köztük asszonyok is, akik jajgattak és sírtak miatta Jézus odafordult hozzájuk, és így szólt: »Jeruzsálem leányai, ne miattam sírjatok! Magatokat és gyermekeiteket sirassátok! Mert jönnek majd napok, amikor azt mondják: 'Boldogok a meddőök, az anyaméhek, amelyek nem szültek, és az emlők, amelyek nem szoptattak!' Akkor azt kezdik majd mondani a hegyeknek: 'Szakadjatok ránk!' És a halmoknak: 'Takarjatok el minket!' Mert ha a zöldellő fával ezt teszik, mi lesz a szárazzal?'» (Lk 23,27-31)

Az igazi könnyek szívből fakadnak. Az összetört szívből. Amikor a szív megtörik valami olyan súly alatt, amivel szemben tehetetlen.

Összetörheti a szívet egy *megebántás*. Lehet ez egy szeretetlen megjegyzés is, egy rosszindulatú szó vagy tett, lehet testi vagy lelki sérelem (nincs egyik a másik nélkül).

Összetörtté, töredelmessé tud válni a szív a *bűnbánatban* is, amikor az Igazsággal találkozáskor belátom, hogy minden rossz cselekedetem, szavam és gondolatom gyökere valójában a saját szívem, vagyis én magam. „És nincs, aki segítsen.”

És összetörik a szív, amikor *együtt szenved* valakivel.

De kapcsolatba kerülni, a másik iránt figyelemmel lenni, és a másikat befogadni csak a megtört szív képes – amelynek kérges falát megrepesztette-feltörte már a fájdalom. Ezért fontosak a könnyeink. Tanújelei annak, hogy kőszívünk helyett hússzívet kaptunk.

Jézust is láttuk sírni Lázár sírjánál, és látjuk, amikor Jeruzsálemhez közeledve elsiratja a várost, mert az nem ismeri fel a „békességre vezető utat” (Lk 19,42).

A passió során kétszer is találkozunk sírással. Előbb Pétert látjuk, aki egyedül sír az éjszakában: a kakasszó után „az Úr hátrafordul és rátekint”, Péter pedig rádöbben bűnére, hogy megtagadta azt, aki őt annyira szerette. És „keservesen sírni kezdett” (Lk 22,62).

Most pedig a jeruzsálemi asszonyokat látjuk, ahogy a szenvedő Jézust siratják. Éppen hangos sírásuk az, ami odafordítja feléjük az Úr tekintetét. Rájuk tekint, és így szól hozzájuk: „Jeruzsálem leányai, ne miattam sírjatok! Magatokat és gyermekeiteket sirassátok!” (Lk 23,28) Látszólag nem vigasztaló szavak. Értelmük azonban ez: „Ne azért sírjatok, mert én most szenvedek. Hiszen a sebeim szereznek nektek gyógyulást. De tekintsetek önmagatokra és gyermekeitekre,

önnön sorsotokra, amely nélkülem – az örök élet (az Isten Ország) távlata nélkül – csak elveszett és pusztulásra ítélt lét.”

Uram, Jézus, te látod minden fájdalmunkat, szenvedésünket, te számon tartasz minden kint és könnyet. Adj erőt, hogy veled együtt képesek legyünk rátekinteni ezekre, és hordozni őket, mint keresztünket!

Az önsajnálát könnyei helyett add a valódi bűnbánat és az igaz együttérzés könnyeit, adj, Urunk, türelmes és alázatos szívet!

Könyörülj rajtunk, Urunk! – Könyörülj mirajtunk!

9. A harmadik elesés

Már minden erő elfogyott, a zuhanás végzetes! Hiába az akarat, az emberi erő véget ért! Oly erővel vonja magához a föld, hogy bilincseiből szabadulni lehetetlen – az embernek. De ott, a kezdetkor, amikor Mária is lehetetlennek vélte Isten tervét, hogy emberi mivoltában valóra váltsa, hallja az angyal szavát: Istennek semmi sem lehetetlen! – Akkor, legyen! – Jézus is Atyjára tekint, aki azt mondja, még nem teljes! Csak a kereszt magasában mondhatja ki Jézus a végső szót: Beteljesedett! Tehát még egyszer fölkel, hogy eljusson a Golgotáig, s kimondja az engedelmességet végső szavát: Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet! – A sátán bosszút akart állni, de a Szeretet legyőzte.

Hiszem-e, hogy minden kísértés ellenére, gyöngeségem minden mélységének bilincseiben, emberi törekenységem minden zuhanása ellenére, lehetséges a győzelem, mivel Istennek minden lehetséges?

Könyörülj rajtunk, Urunk! – Könyörülj mirajtunk!

10. Jézust megfosztják ruháitól

Uram, Jézus! Téged meztelenre vetkőztettek, és eközben megajándékoztad kivégzőidet! Bizonyára nem sajnáltad tőlük utolsó tulajdonodat, odaadtad volna, akkor is, ha nem tépik le rólad! Az járt a fejedben, hogy milyen lelkülettel képesek valakit megölni. Mentséget kerestél a számukra: „nem tudják, mit cselekszenek!” Igen, te jól tudtad, hogy a gyilkosság olyan bűn, amit az Atya nem akarhat, ezért kérted bocsánatát hóhéraid számára. És ezek a vérhez hozzáédződött emberek megrendültek viselkedésed láttán: „Ez az ember valóban igaz volt!” – mondta a századosok.

Könyörülj rajtunk, Urunk! – Könyörülj mirajtunk!

11. Jézust keresztre feszítik

Milyen szép a magyar nyelv. Azt mondjuk, hogy Jézus elszenvedte a kereszthalált. Jézus halálra adta magát. Jézusnak folyamatosan nő a kiszolgáltatottsága a kereszthalálig.

Talán az első, amikor engedi, hogy elfogják. Egy másik mikor a bíróság elé állítják. Ismét egy másik, hogy megostorozzák. Milyen fontos hogy ő soha nem védekezik, kiszolgáltatja magát. Elszenvedti azt, ami vele történik. Megfosztják ruháitól, akkor még mindig van keze, amivel védheti magát vagy amivel le törölheti a vért az arcáról vagy a könnyeket. De amikor fölszögezik a keresztre, akkor már képtelen arra, hogy bármit cselekedjen. Ebben a helyzetben a teljes kiszolgáltatottság van benne. Ha leköpi, Ha ecettel itatják, ha gúnyolják, ha oldalba döfik. És mégis egy valamit tud tenni ebben a kiszolgáltatottságban. Odaszól a jobb latornak, hogy még ma velem leszel a paradicsomban.

A mostani vírusos helyzetünkben nagyon sok kiszolgáltatottság van. Sokan úgy éljük meg ezt a helyzetet, hogy ki vagyunk szolgáltatva. Hogyan válaszolok erre a kiszolgáltatottságra? Mi van bennem? Lázadás, elfogadás? Vagy netán valami aktív részvétel ebben a kiszolgáltatottságban, hogy változtassunk rajta? Mit tudunk mondani? Van e reményünk?

Könyörülj rajtunk, Urunk! – Könyörülj mirajtunk!

12. Jézus meghal a kereszten

És felemelkedett a kereszt. A véresre vert megalázott test, a meggyalázott, lemeztelenített ember, a megvetett, az *„utolsó az emberek között, a fájdalmak férfia, ... aki elől iszonyattal elta-
karjuk arcunkat, ... akit bizony nem becsültünk sokra.”* (Iz 53,3)

Aki messziről nézte, talán csak egy árnyéknak látta, amint két fekete vonalként rajzolódott az elsötétülő égre. Aki közlőről, az meg-megránduló, a haldoklás lázában vergődő, már alig emberi testet látott, amit meg-megemelt a mellkas görcsös hánykódása.

„A mi fájdalmaink neheztedek rá, mégis (Istentől) megvertnek néztük, olyannak, akire lesújtott az Isten, és akit megalázott.” (Iz 53,4)

Mit látok én, mit látunk mi Benned, Urunk?

Hiszen *„a mi bűneinkért szúrtak át, a mi gonoszságainkért törtek össze; a mi békességünkért ért utol a büntetés, a te sebeid szereztek nekünk gyógyulást.”* (vö. Iz 53,5)

Te vagy, Urunk, a mi egyetlen reményünk. Az egyetlen, hogy az Atya nem hagy elveszni bűneinkben, istentelenségünkben, önmegváltó hamisságainkban. Te, a megalázott, aki életedet adtad értünk, te vagy a mi egyetlen vigaszunk: az Atya nekünk adott örök szeretete. *„Senkinek nincs nagyobb szeretete, mint aki életét adja barátaiért.”* (Jn 15,13) Hogyan is ne akarnánk ránk ömlő véredben megfürdeni? Hogyan is ne akarnánk határtalan, minden elképzelésünket felülmúló irgalmadban újjászületni? Hogyan is ne akarnánk barátaiddá lenni? Irgalmazz nekünk, Urunk!

Nagypénteken a nap kilencedik órájában nagy szóval kiáltva lehajtottad fejedet és kiadtad lelkedet.

Urunk, leheld ránk életet adó Szent Lelkedet, hogy szent halálod által életre kelhessünk Benned!

Könyörülj rajtunk, Urunk! – Könyörülj mirajtunk!

13. Jézust leveszik a keresztről és anyja ölébe fektetik

Egy édesanya fényképét nézem, nem sokkal van szülés után, gyermekét épp ráfektették. Az életért vívott természetes harc után holtfáradt, csatakos, a gyerek ugyanúgy. Mégis ragyognak mindketten, az ÉLET ünnepe ez a már nyugodt pillanat. Úgy tűnik, a nehezen túl vannak, holott számtalan előre nem látható esemény előttük áll: az életért továbbra is küzdeniük kell, élethosz-sziglan.

A Boldogságos Szűz Mária ugyanúgy küzdött Egyszülöttéért egész életében, mint minden szerető édesanya. Fia öröme az ő öröme volt, bánata az ő bánatává lett. – És most? Újra ölébe helyezik a Fiát, de már nem úgy, ahogy egykor a betlehemi barlang mélyén. Ez a pillanat nem az ÉLET ünnepe; a „virágnak Virága” elhervadt. Mária szemét elönti a könny, ám ahogy felocsúdik, eszébe jutnak a názáreti angyal szavai: „Nagy lesz Ő, a Magasságbeli Fiának fogják hívni; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak trónját, és uralkodni fog Jákob házában mindörökké, és királyságának nem lesz vége.” Kérdeznie most is szabad: „Miképpen lehetséges mindez?”

Istenünk, nehéz élethelyzeteink közepette, aggodalmainkba merülve és tragédiákkal szembe-szülve a Boldogságos Szűzzel együtt kérdezzük: hogyan lehetséges mindez? Miként épülhet ab-ból, ami rossz, amitől rettegünk vagy ami lesújt minket, a te országod? Amíg nem látjuk, amíg nem értjük, addig is valljuk Máriával: neked minden lehetséges.

Könyörülj rajtunk, Urunk! – Könyörülj mirajtunk!

14. Jézust a sírba teszik

Csak néhány hűséges híve viszi az Úr testét a sírhoz. Csend van, fájdalmas némaság. Szomorú ez a menet, de a béke lebeg fölötte. Az áldozat befejeződött, nemsokára itt a húsvét. Eljön egyszer az a nap, amikor minket is sírunkhoz kísérnek, amikor számunkra is vége lesz a kemény

harc idejének. Ne féljünk ettől a naptól! Ha végigjártuk az élet keresztútját az Üdvözítővel, ő megragyogtatja előttünk a húsvéti hajnal boldogító fényességét!

Könyörülj rajtunk, Urunk! – Könyörülj mirajtunk!